

## POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa K. G.  
przeciwko G. A., M. A. i M. K.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 12 kwietnia 2017 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powoda  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 5 maja 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

**I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**

**II. zasądza od powoda na rzecz pozwanych solidarnie kwotę  
3600 (trzy tysiące sześćset) zł z tytułu częściowego zwrotu  
kosztów postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 5 maja 2016 r., opartej na podstawie naruszenia przepisów prawa procesowego art. 278 § 1 w zw. z art. 217 § 2 k.p.c. oraz prawa materialnego art. 361 § 1 i art. 415 § 1 k.c., powód K. G. zawarł wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność wynikającą z faktu, że Sąd „wydał (...) rozstrzygnięcie dublując błąd Sądu pierwszej instancji a mianowicie wydając rozstrzygnięcie w sprawie wymagającej wiadomości specjalnych bez zasięgnięcia opinii biegłych o co Powód wnioskował”.

W odpowiedzi na skargę pozwani wnieśli o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania ewentualnie o jej oddalenie, a ponadto o zasądzenie na ich rzecz solidarnie od powoda kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania albo skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

Powołując się na przyczynę przewidzianą w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywistą zasadność skargi, skarżący nie przedstawił stosownej argumentacji prawnej, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw kasacyjnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Ze skargi nie wynika także, które przepisy doznały takiego oczywistego naruszenia. Uzasadnienie wniosku nie zawiera żadnych argumentów przekonujących, że skarga jest oczywiście zasadna. Wywody skarżącego zmierzają jedynie do wykazania zasadności drugiej podstawy kasacyjnej i odpowiadają jej uzasadnieniu. Brak oczywistej zasadności skargi jest na tym tle widoczny tym bardziej, że zarzuty procesowe nie byłyby przedmiotem oceny przy rozpoznawaniu skargi ze względu na nieprawidłowo sformułowaną podstawę procesową, w skardze brak bowiem koniecznego ich powiązania z zarzutami naruszenia przepisów o postępowaniu apelacyjnym.

Z tego względu, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego stosownie do art. 102 w zw. art. 398<sup>21</sup> i art. 391 § 1 k.p.c.

jw